

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis discernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

XXIII. Quibus operibus Deo satisfieri possit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

Quod verò illis, & similibus locis loquantur SS. Patres de redimendis peccatis quoad culpam jam remissis, rectè colligit Gamach. cap. 23. de satisf. Pœnit. ex eo, quòd, quamdiu homo hæret in statu peccati mortalis, nihil ad redemptionem peccati quibusvis operibus suis conferre possit. Vnde Conc. Trid. dicit Sess. 14. cap. 8. *Omnem satisfactionem, quam pro peccatis nostris exsoluimus, esse per Iesum Christum &c. in quo vivimus, in quo meremur, in quo satisfacimus, facientes fructus dignos pœnitentia; qui ex illo vim habent, &c.* ubi monet Gamach. notandas esse has voces: *Per Christum &c. in quo vivimus;* iis enim apertè significatur, satisfactionem supponere gratiæ vitam, & unionem cum Christo per ipsam gratiam sanctificantem.

Obiiciunt hæretici 1. S. Pet. 1. dici, *Nos redemptos esse, non corruptibilibus auro vel argento, sed pretioso sanguine Christi.* Vnde sequitur, sola virtute satisfactoria passionis Christi, non verò eleëmofinis, aut aliis operibus peccata nostra, aut pœnas illis debitas posse redimi.

Resp. verissimum esse, nos sola virtute meritorum Christi à peccatis, pœnisque illis debitis redemptos fuisse; quia Christus solus condignam pro nobis satisfactionem Deo Patri obtulit, & merito suæ Passionis gratias omnes promeruit, ex quibus oritur vis omnis satisfactoria, sicut & meritoria, quæ operibus nostris bonis inesse potest; unde fit, ut omnis satisfactio, quam pro peccatis nostris exoluimus, sit per Christum Iesum, & ex illo vim habeat; proindeque omnis gloriatio nostra, non in nobis, sed in ipso Christo esse debeat.

SECTIO XXIII.

Quibus operibus Deo satisfieri possit.

TRES sunt super hac quæstione Theolorum sententiæ; quidam enim existimant, virtutem satisfactoriam inesse solis operibus, quæ non sunt præcepti, sed solum consilia

confilii: alii verò solis operibus bonis pœnalibus; id est molestiam aliquam, & afflictionem inferentibus: alii de nique omnium probabilissimè asserunt, omnibus, & quibuscunque bonis operibus; a ternæ gloriæ de condigno meritoriis, ab homine justo elicitis, pro pœna temporis peccato debita satisfieri Deo posse. Ita Scot. in 4. dist. 19. quæst. 1. Gabr. ibid. art. 1. Dom. Sot. dist. 19. quæst. 2. art. 1. Dom. Sot. dist. 19. quæst. 2. art. 1. Henr. quodlibet. 8. quæst. 4. Petr. de Ledesma tract. de Sacr. Pœnit. cap. 2. 2. quibus subscribit Isamb. disp. 28. de Sacr. Pœn. art. 1. Præcipua illorum ratio hæc est, quòd opera illa, quæ sunt æternæ gloriæ de condigno meritoria, sunt etiam meritoria remotionis cujuscunque impedimenti gloriæ illius consequendæ, cum sit utriusque par ratio; pro indeque, cum pœna temporalis peccato debita sit quoddam impedimentum illius consecutionis, sequitur, quòd justus per opera bonæ remotionem illius impedimenti merebitur; & ex consequenti opera illa erunt pro peccatis satisfactoria. Quamquamvis verum sit, nihilominus fatendum, est, opera bona hominis iusti cæteris paribus eo magis esse satisfactoria, quòd sunt magis pœnalia, & afflictiva; quia, ut siquid jorem ex natura rei aptitudinem habent ad pœnam dimendam.

Inter opera verò satisfactoria præsertim tria enumerantur à Conc. Trid. sess. 6. cap. 14. Ieiunium scilicet, oratio, & eleëmofyna: ubi per ieiunium intelligit, omnes & quæcunque corporis afflictiones voluntariè susceptas; per orationem quoscunque religionis actus interiores, aut exterioriores in Dei cultum, & honorem elicitos; per eleëmofynam autem quæcunque charitatis, & misericordiæ opera erga proximum exhibita, ad miseriam, seu necessitatem ejus corporalem, aut spiritualem sublevandam: & sess. 9. cap. 9. adiungit, *Tantum esse divina munificentia largitatem, ut non solum pœnis sponte à nobis pro vindicando peccato satisfactis, aut sacerdotis arbitrio pro mensura delicti impostis; sed etiam flagellum à Deo insititum, & à nobis patienter toleratum, apud Deum*

Patrem per Christum Iesum. satisfacere valeamus: circa qua flagella tamen & alia incommoda, quæ necessario patimur, observandum est, nos pro eo solum tempore satisfacere, quo illa patienter toleramus per actum positivum patientiæ, vel alterius virtutis; cum satisfactionis virtus, non tam in passione, & sufferentia, quàm in libera, & virtuosa flagellorum illorum, & incommodorum acceptatione consistat.

S E C T I O XXIV.

Quo modo se gerere debeat confessarius in imponenda satisfactione.

SUPPONIMVS; confessarium non modò posse, sed etiam debere satisfactionem aliquam pœnitenti iniungere, ut constat tum ex Conc. Lateran. cap. *Omni utriusq;*, & ex Conc. Trid. sess. 14. cap. 8. tum etiam ex eo, quòd tenetur confessarius id præstare, quod ex eius parte ad integritatem Sacramenti requiritur; pars autem integrans Sacramenti Pœnitentiæ est satisfactio, non quæcunque, sed illa solummodo quæ ex præcepto Sacerdotis imponitur, ut ex antè dictis constat, & habetur in Catech. Rom. part. 2. cap. 5. excipitur tamen, quando pœnitens ita morti proximus est, ut nihil supersit vitæ, nisi quantum satis est ad absolutionem recipiendam: tunc enim, sicut moribundus nullam pœnitentiam implere potest, sic confessarius nullam imponere tenetur: si tamen non ita morti vicinus sit, præstat semper aliquam vel levissimam imponere, v. g. invocationem nominis Iesu, deoscultationem imaginis crucifixi, &c. Ut ea ratione Sacramentum habeat debitam integritatem, & infirmus fructum aliquem ex illa satisfactione Sacramentali percipiat.

Hoc præsupposito, ut noverit confessarius quomodo se in iniungendis pœnitentiis seu satisfactionibus gerere debeat, Conc. Trid. doctrina ipsi atentè consideranda est.